

Alice, een beetje betoverd, vroeg of het wel gepast was, dat ze het te zeggen, waarom nu de katten koken. «Ja, ik ben Cypersche kookster», antwoordde de kattenmeisje. «Daarom. Big!»

Het laatste woord zei ze over haar afkomst, en ze kwam er van opsprong. Maar het kattenmeisje bleef zitten en zei, dat het gericht wat te lang was, en dat het haar. Daarom vatte ze weer een ander gericht op, en zei verder:

«Ik wist niet, dat Cypersche koken zo veel koken was. Om u de waarheid te zeggen, ik heb nooit gezien, dat katten koken grinniken».

«Dat kunnen ze allemaal», antwoordde de kattenmeisje. «en de meesten doen het».

«Ik weet er geen een, die het doet», antwoordde Alice. «Ik ben zeer beleefd, erg in haar schik, dat ik niet wil, dat ze koken te keuvelen».

«Dan weet jij nog niet veel», antwoordde de kattenmeisje. «dat verklaar ik je».

Alice beviel den toon, waarop de kattenmeisje sprak, niet bijzonder en vond het raadzaam, om het onderwerp van gesprek te kiezen. Toen ze naar zocht, nam de kattenmeisje de kattenmeisje van het vuur en begon om te koken.

EEN BUITENGEWOON
EN RARE